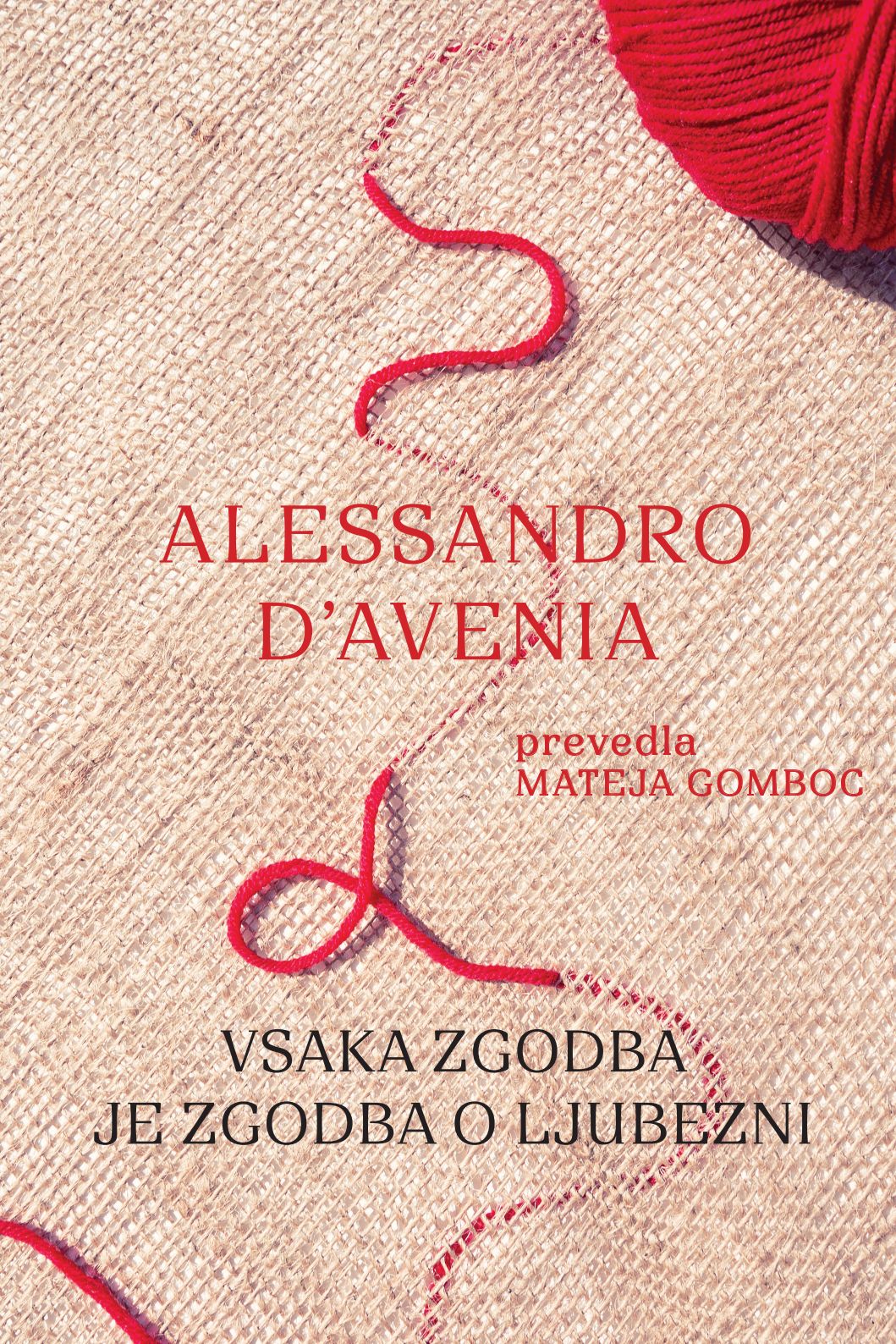

ALESSANDRO D'AVENIA

prevedla MATEJA GOMBOC

VSAKA ZGODBA JE ZGODBA O LJUBEZNI

ALESSANDRO D'AVENIA

VSAKA ZGODBA JE ZGODBA O LJUBEZNI

Prevedla
MATEJA GOMBOC

Družina
2025

VSAKA ZGODBA JE ZGODBA O LJUBEZNI

Moji materi
v zahvalo, ker mi je pokazala,
da je vsaka ženska zgodba o ljubezni,
v zahvalo, ker me je naučila
modrosti srca.

Alessandro D'Avenia
VSAKA ZGODBA JE ZGODBA O LJUBEZNI

Naslov izvirnika
OGNI STORIA È UNA STORIA D'AMORE

© izvirnika: 2020 Mondadori Libri S.p.A., Milano
© za slovensko izdajo: Družina d. o. o., 2024

Prva izdaja

Prevod: Mateja Gomboc
Jezikovni pregled: Vida Frelih
Korekture: Lejla Križanič Krk
Grafična priprava: Jurij Korenjak, Družina d. o. o.
Fotografije na ovitku: Marta D'Avenia
Uredila: Lara Gea Vurnik Navinšek
Izdala in založila: Družina d. o. o.
Za založbo: Tone Rode
Naklada: 500 izvodov (mehka vezava),
300 izvodov (trda vezava)
Tiskano v Sloveniji
Ljubljana 2025

Vse informacije o knjigah založbe Družina
najdete na spletni strani: www.druzina.si

Knjižno delo je izšlo v okviru knjižnega programa, ki ga v letu 2025 sofinancira Javna agencija za knjigo Republike Slovenije.

*

Questo libro è stato tradotto grazie a un contributo del Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione Internazionale Italiano.

Knjiga je izšla s finančno podporo italijanskega Ministrstva za zunanje zadeve in mednarodno sodelovanje.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.131.1-3

D'AVENIA, Alessandro
Vsaka zgodba je zgodba o ljubezni / Alessandro D'Avenia; [prevod Mateja Gomboc]. - 1. izd. - Ljubljana : Družina, 2025

Prevod dela: Ogni storia è una storia d'amore

ISBN 978-961-04-1233-5 (trda vezava)
ISBN 978-961-04-1231-1 (broš.)
COBISS.SI-ID 251198467

Nemo est qui non amet, sed quaeritur quid amet.
Nikogar ni, ki ne bi ljubil; vprašanje pa je,
kaj kdo ljubi.

AVGUŠTIN, *Sermones*, XXXIV

Kar res ljubiš, ostane
drugo je žlindra
Kar res ljubiš, ti nikdar ne bo vzeto
Kar res ljubiš, je tvoja dediščina

EZRA POUND, *Cantos,* LXXXI

Če bi sanje o ljubezni bile resnične,
ljubljeni, bi midva bila v nebesih,
vendar sva na zemlji, dragi moj,
kjer nam prava ljubezen ni dana.

ELIZABETH SIDDAL, *Mrtva ljubezen*

Ljubezen je kruta, vendar je edino,
kar res obstaja.

ZELDA FITZGERALD, *pismo Scottu*

Prolog

Ali ljubezen odrešuje?

Da bi našel odgovor, sem potoval v vsak kotiček tega sveta.

Raziskoval sem velike in majhne stvari, zvezdo in kamen, luno in mravljo, oblak in list. Spoznal sem, česa se vsaka stvar oklepa, da kljubuje: nobena ni imela popolnega odgovora, toda vsaka je bila del zgodbe, kajti vse stvari, ki so iz atomov in celic, pripovedujejo, če jim dobro prisluhneš, vedno eno in isto zgodbo.

Hodil sem po mestih in se poglabljal v misli tistih, ki v njih prebivajo. Spraševal sem moške, prisluhnil glasovom – ne vedno uglašenim – v tej polifoniji sveta.

Ali ljubezen odrešuje?

Tudi oni so jecljali nepopolne odgovore. Preveč so si prizadevali zaustaviti čas s svojimi utemeljitvami, namesto da bi sprejeli njegovo izmuzljivo naravo, preveč so bili zaposleni z gradnjo prostranih in neosvojljivih bivališč zunaj sebe namesto v sebi, v iluziji, da jim bo čas tako manj gospodoval, če prebivajo v kamnitih hišah namesto v ilovnatih.

Tedaj sem prisluhnil ženskam, zaljubljenim ali razočaranim, od vsepovsod in iz različnih časov, katerih telo pozna ogenj in led, katerih duh ve za ljubezen in razočaranje. Prav one so mi z modrostjo srca, ki jim kliče, naj nosijo v sebi vsakršen obet lepote, naj usmerijo pogled proti vsemu, kar živi, vedno odgovorile, velikodušne in utruje-

ne, srečne in razdejane. Prav vse so mi odgovorile, celo proti svoji volji, ker so z vsako celico svojega bitja obsojene na ljubezen, saj ne morejo drugače. Ženske čutijo čas znotraj sebe, ko z vso močjo pritiskajo, da bi dale življenje: dobro vedo, ne kot moški samo iz pripovedovanja, da je prihod na svet sunek krvi in bolečine, da je za življenje treba ustvariti prostor, da ljubiti pomeni dati drugemu življenje, ne mu ga odvzeti. Ženske v življenju ne iščejo bivališč, bivališče naredijo iz življenja. Njihovo telo je klobčič, ki skrbno odvija tanko nit vsakega živega bitja in potrpežljivo tke pletenino, s katero kaže, skozi zanke bolečine in radosti, da je bistvo vsake zgodbe rojevanje, ne pa umiranje. In če se nit pretrga, vedo, da ljubezen zakrpa razpoko med srečo in življenjem, kajti samo ljubezen dopušča življenju, da se znova in znova poraja.

Ženska – tako pripovedujejo starodavne zgodbe – je bila ustvarjena zadnja, toda ne kot zakasnel domislek, kot zaplata na razcefranem platnu, niti kot ostanek od tistega, kar je že bilo popolno, temveč zato, ker šele na koncu vsakega dela dosežemo njegovo popolnost, ker šele na koncu umetnik odkrije to, kar je iskal, življenje, ki ga je ustvarjal, prav tako kot mati, ko prvič uzre svojega otroka, ki ga je iztisnila iz sebe v krvavo svetlobo.

Zato sem se obrnil na ženske in vsem, ki sem jih srečal, postavil najbolj razgaljeno vprašanje na svetu: naj mi povedo resnico o ljubezni. In one, z vseh koncev zgodovine in časa, so mi zaupale odgovor z nasmehom na ustnicah. Ki so morda še vedno krvavele.

Odgovor zapisujem zate in zase, bralec, da ne bi že spet utonilo v pozabo edino, kar moramo vedeti, čeprav smo morda obsojeni na pozabo že zato, da se naučimo hoditi. In vendar je vedno nekaj neznanega, kar skuša izstopiti iz tišine, kot udarec na steno zapora, kot kri iz rane, ki se nikoli ne zaceli.

Zdaj, ko nočni veter piha skozi okno v ta nespečni labirint senc, ki mu rečemo osamljenost, se spominjam, kar mi je pripovedovala ena izmed njih. S svojim ljubljenim sta se ob koncu dneva, ko svetloba popušča nad svetom in telesi, vedno šla igro: drug drugemu sta si povedala najlepše, kar se jima je zgodilo v tistem dnevu, kajti to je bil edini način, da to rešita pozabe, ne da bi prelisičila čas, temveč da bi se mu zoperstavila. Svetloba, ki se lomi skozi razmočeno jesensko listje, čar zgodbe o ljubezni in smrti, plameni ognja v kaminu, ki hišo varuje pred ledeno nočjo, neprekinjeno šumljanje potoka, ki zapoje prav takrat, ko naleti na oviro ... Tisto najlepše ni rešilo le samega sebe, temveč ves dan, kot bi bila njegova središčna os, vzvod in rast, njegov blagoslov. To je bil trenutek, osvobojen časa, čeprav ga je ustvaril prav čas.

Ob tej ženski sem spoznal, da je rešeno vse, kar se izmakne polaščanju prahu: tisto, kar se času sicer ne odpove, a se ga osvobodi in postane njegovo merilo, tisto, ki dani prostor spremeni v svoje bivališče.

»Toda kako se mi, ki smo ustvarjeni v času in prostoru, lahko rešimo štetja dni in omejenosti sveta?« sem vztrajal.

»Mi,« je odgovorila, »se ljubimo.« To je najpreprostejši izraz človeške slovnice, ki ga je nemogoče razložiti. Kajti »ustvarjati skrivnost« je paradoks. Kot bi skušali preskočiti lastno senco. Vendar pa poskušamo prav to – ustvariti skrivnost, ko najini telesi razkrivata rano, ki jo nosimo v telesu in se nikoli ne zaceli, strah, ker smo na svet prišli tako goli, in željo, da bi se vedno znova porodili in prenovili.

Skrivnost te rane lahko slišimo v odmevu zgodb, ki o tem govorijo, kajti samo besede so nam dane, da se ji lahko približamo. Nekoč so ljudje, po težkem delovnem dnevu, skupaj sedli v krog okoli plamtečega ognja, potopljeni v temo svojega bivanja, v tišino, dokler si ni nekdo, prav tako preplašen zaradi volčjega zavijanja, šelestenja starih dreves, praznine pod svetlimi ozvezdji, vzel besede in izrekel čarob-

ne besede, ki blažijo utrujenost in, enako kot »ljubim te«, ustavijo čas: »bilo je nekoč«. In vsi so spoznali, da je s tem dal življenje novi zgodbi o ljubezni, kajti vsako pustolovščino vodi iskanje nekoga ali nečesa, zaradi česar je vredno tvegati pot in življenje, vsak junak skuša v luči hrepenenja doseči svoj cilj.

Ogrej se tudi ti ob tem ognju, v hladni noči sveta, ko srce otrdi od strahu, in prisluhni skrivnosti vsakega rojstva.

Odprava: zemljevid potovanja

Človek rodil se je, bodi da sam iz semen ga božanskih stvarnik vsegà je spočel, ki vir je boljšemu svetu, bodi da zemlja, vsa sveža in ločena pravkar od etra, še je v sebi hranila semena neba, ki njej je sorodno. Zemljo pa Japetov sin premešal je z vodo deževno, zgnetel v podobo bogov, ki vladajo vsemu svetovju.

Druge živali povešajo vse pogled proti zemlji, človek, nasprotno, dobil je obraz, ki dviga se kvišku, hojo pokončno, pogled, ki je k zvezdam nebesnim usmerjen.

Ovidij, *Metamorfoze*, I

Natus homo est, sive hunc divino semine fecit
ille opifex rerum, mundi melioris origo,
sive recens tellus seductaque nuper ab alto
aethere cognati retinebat semina caeli,
quam satus Iapeto mixtam pluvialibus undis
finxit in effigiem moderantum cuncta deorum.
Pronaque cum spectent animalia cetera terram,
os homini sublime dedit caelumque videre
iussit et erectos ad sidera tollere vultus.

Naj te opozorim, bralec, da tole moje dolgo potovanje, v katerem se srečujem z ženskami, predvideva tudi trenutke počitka, v katerih obnavljam zgodbo o ljubezni, ki jo najdemo prav v vseh drugih. Zgodba vseh ljubezenskih

zgodb je tista o Orfeju in Evridiki, kot jo pripoveduje Ovidij v svojih *Metamorfozah*, saj na svetu ni nobene pomembnejše preobrazbe od tiste, ki jo sproži ljubezen.

V svoji pesmi *Moje srce razgaljeno* je Baudelaire zapisal: »Kaj je ljubezen? Nuja, da izstopiš iz samega sebe,« ekstaza, ki jo vsi iščemo, da bi se odkupili za svojo krhkost. Našo željo po neskončnosti izpolnjuje moč naših ljubezni, ne površna čustva, temveč sila, ki nas požene iz nas samih, da se odpremo tveganju »ti« in pustolovščini življenja. Samo odnosi s svojim gibanjem, včasih težavnim, včasih radostnim, vodijo k poglobljeni razjasnitvi samega sebe in k razcvetu jaza.

Zato, bralec, si vzemi tudi ti kakšen trenutek počitka: tudi postanki in počitek so del potovanja. Tu sva torej, pripravljena, da se skupaj podava na pot. Na začetku odprave vedno radi pogledamo na zemljevid, da na njem ugledamo cilj, preučimo ključne postaje na poti in preverimo, ali imamo dovolj volje, da bomo na njej premagali težave. Vedno sem oboževal mit o Orfeju in Evridiki, ker vsebuje vsa gibala ljubezenske zgodbe. Po drugi strani je mit peščena ura, ki hrani zrna peska vseh zgodb v času in prostoru. Mit je zgodba vseh zgodb. In ljubezen je gonilna sila vseh zgodb. Narativna moč mita ni v pripovedi, kako se je zgodba resnično odvijala, temveč v pričevanju o tem, kako smo si jo zapomnili. Mit razkriva našo nujno potrebo, da svetu damo temelje, da damo pomen toku časa. Mit ni stopnja pred mišljenjem, temveč je mišljenje samo, že po naravi narativno: ljudje razmišljajo, ko pripovedujejo, in pripovedujejo, ko razmišljajo. Pripovedovanje zgodb je, kar potrjujejo tudi številne raziskave, za človeško preživetje tako bistveno kot klesanje kamna za orodje in orožje: domišljija nam omogoča bivanje na svetu. In če zgodba preživi skozi čas, je to zato, ker ponuja orodje, brez katerega človek ne more preživeti, tako kot

ne more brez kolesa, ognja, pokopavanja ... Mi smo in postajamo tiste zgodbe, ki jih znamo ohraniti in pripovedovati samim sebi.

V te Ovidijeve strani sem se zaljubil že na fakuteti ob koncu prejšnjega tisočletja. Obiskoval sem tečaj latinske književnosti na Univerzi Sapienza v Rimu. Bilo mi je nenavadno poglobiti se v čas te poezije, medtem ko je zunaj predavalnice vladal kaos univerzitetnega vrvenja, podobnega tržnici. Toda v tistih urah so Ovidijeve *Metamorfoze* preglasile vse in mi razkrivale, da se v vsaki stvari, v vsaki rastlini ali živali skriva zgodba.

Iskrica moje zaljubljenosti je preskočila, ko Ovidij na začetku prve knjige pripoveduje o trenutku, ko je Bog, potem ko je ustvaril vesolje, postavil zvezde na nebo in, »*sidera coeperunt toto effervescere caelo*«, so zvezde začele sijati na nebu.

Latinski glagol *effervescere* (prev. brbotati, šumeti) je v meni prebudil otožnost ob dejstvu, da ne morem več gledati istega zvezdnatega neba, kot so ga videli naši predniki. Všeč mi je bilo, da sem si ga lahko predstavljal kot kozarec šampanjca, osvetljenega od luči. Vendar me je zadel usodni udarec, ko je pesnik v pripovedi, kako je ta božanski umetnik ustvaril človeka, povedal, da ga je naredil po podobi bogov in mu dal »obraz«, da bi lahko človek vzpostavil odnos z božanskim, z »nebesnim svodom«, in tako premagal tisti občutek sramu pred življenjem, ki ga običajno imenujemo strah.

To spoznanje se mi je zdelo izjemno. Človek je takšen, kot je, ker je njegov obraz obrnjen k nebu, njegov obraz je dejansko »obrezana podoba neba«, ne pa gobec. Človek je drugačen od živali, ker lahko gleda v nebo in zvezde ter je sposoben sprejemati usodo in določati cilj. Obraz je vzrok za vsa naša iskanja: »Čemu toliko zvezdic?« »In jaz, kdo sem?« »Kam gre to moje kratko tavajoče življe-

nje?« Tako se sprašuje Leopardijev potujoči pastir, ko nagovarja nebo.

Vse je odvisno od pogleda in vsega, kar ga privlači: postajamo to, kar gledamo, postajamo to, kar gleda nas in nas nagovarja. Naši telefoni nas pogosto silijo, da gledamo navzdol, nam ukrivljajo hrbet in preprečujejo, da bi srečali poglede drugih in opazili nebesni svod nad sabo. Kdor ne gleda obrazov drugih in neba, ostane ujet v pračloveškem stanju, kajti samo v obrazu bližnjega odkrijemo svojo človeško bit, samo v nebesnem svodu odkrijemo svoje božansko bistvo. Brez enega od teh dveh pogledov človek šepa, brez obeh pa je paraliziran. V dveh verzih je neki drugi pesnik napisal: »O zvezde, / ne izvira od vas želja zaljubljenca po obličju / njegove ljube? Kaj ne strmi v njen čisti obraz / globoko kot čista ozvezdja?« (Rainer Maria Rilke, *Tretja devinska elegija*) Pesniki nam v nekaj pronicljivih besedah razkrivajo, da je človek v svojem bistvu »odprt«, je bitje v dialogu z nečim, kar ga nagovarja, na kar odgovarja z začudenjem in si dovoli, da ga prizadene lepota, ki vabi k raziskovanju resničnosti, k tveganju in želji, da bi presegal meje.

To je bistvo vsake zgodbe: protagonist (gr. tisti, ki se bori prvi, ki tvega v prvi vrsti) je potisnjen v pustolovščino, v avanturo (lat. stvari, ki se bodo zgodile, ki se v tem iskanju lahko zgodijo), ki mu bo razkrila smisel sveta in samega sebe, ker se je odprl ljubezni, ki jo želi doseči. Čim bolj je ta odprtost velikodušna, tem bolj postane pustolovščina vznemirljiva in bogata. Protagonist dozoreva v polnost življenja ravno zato, ker je opustil udobno varnost fetalnega položaja in se prepustil globokim odnosom s svetom in ljudmi. Dolgočasna zgodba je vedno tista, v kateri se protagonist odpove klicu, pustolovščini, odprtosti in si namesto tega raje izbere varnost. Prava zgodba pa je tista, ki izbere odrešenje, tvegano odprtost, tudi če bi ga to stalo

življenja ali sreče. Mi pa želimo imeti svojo usodo, svoj cilj, želimo si zgodbe, in prav zato imamo obraz. Zato me vedno znova očara dejstvo, da latinska beseda za osebo »persona« po izvoru pomeni »gledališko masko« (lat. *per-sonare*, »zveneti skozi«, ker je maska služila za ojačanje glasu), šele pozneje je začela označevati človeka v celoti. Tudi v stari grščini je beseda *prosopon* pomenila tako masko kot obraz: osebnost in človek imata svojo zgodbo, ker imata obraz, njuno razmerje do sveta in drugih se izraža z besedo in prisotnostjo. Danes pa smo navajeni osebo označevati z besedo »individuum«, torej nekdo, »ki se ne more deliti«, kar je prevod grške besede tudi za »atom«, to je nekaj, kar se ne da deliti, razcepiti. Oseba, ustvarjena za odprtost razmerja, je torej omejena na nekaj, kar se ne da razdeliti, čeprav prav obstoj moškega in ženske kaže, da smo bitja, ki smo razdeljena: beseda »spol« (»kar je polovično«) ima latinsko ustreznico »sexus«, ki izhaja iz latinske besede *secare*, kar pomeni »rezati«. Spolnost, seks, je najkorenitejša oblika intimnega odnosa z drugim, in to prav zaradi reza, ki nas označuje. Ta rez ni tisti iz Platonove predstave o sferičnem, okroglem bitju, ki ga je Zevs razpolovil za kazen, zaradi česar obupano išče svojo erotično polovico, da bi bil ponovno združen in cel. In ko jo najde, poteši svojo erotično žejo in zaključi svoje iskanje – mit, ki je temelj mnogih iluzij o tem, da smo usojeni nekomu (*svoji drugi polovici*), ki bo zadovoljil našo potrebo, da smo ljubljeni. Ljubezen nima nič opraviti z varnostjo, pravzaprav jo celo ogroža, ima pa opraviti z odrešitvijo: prav tisto, ki jo v zgodbah srečamo samo, če stopimo iz hiše, saj, kot je rekel nekdo, se vrata sreče vedno odpirajo navzven. Ni platonski eros tista ločnica, ki razdvaja moškega in žensko, temveč gre za temeljno rano, za zarezo, ki vedno ostaja odprta, tudi ko najdemo ljubljeno osebo, kajti nič končnega ne more zaceliti naše neskončne želje. Gre za rano, ki nas pa-

radoksalno ozdravi, če ostane odprta, ker nas odvrača od udobja našega egocentrizma in spon strahu, za rano, ki ostaja odprta tudi, ko smo zaljubljeni in se jo naučimo prepoznavati v drugem ter si jo z njim deliti, ne da bi se pri tem sramovali, celo nasprotno, da bi se povezali v skrbi drug za drugega. Spolnost je dar bitij, ki so odprta in ustvarjena za ljubezen, ki uživajo v tolikšni meri, kolikor se ljubijo med seboj, in ne obratno.

Nihče izmed nas ne more postati protagonist drugače kot v odnosu do »ti«, ki ga izziva. Prav ta »ti« zmore vedno znova izzivati in človek je lepota, je opora, na katero se ljubezen naslanja, da nas pokliče, vabi nas v pustolovščino, obljublja polnost, v kateri je začetno občudovanje zgolj zamisel v primerjavi z dokončanim delom, dvižni most, ki nas popelje skozi obzidje v notranjost gradu, obdanega s sovražniki, ki niso nič drugega kot ovire na poti do naše polne zrelosti in sreče, do našega odrešenja. Nihče se ne zaljubi drugače kot skozi lepoto.

V *Metamorfozah* so junaki in junakinje lepotci in lepotice vesolja. Narcis s svojim rumenim srcem in belimi cvetnimi listi ni zgolj cvetlica, ki raste na vodnih bregovih, temveč fant, izčrpan zaradi ljubezni do samega sebe, ujetnik svojega lastnega odseva. Eho ni le odmev, pojav loma zvočnih valov, temveč ženska, utrujena zaradi ljubezni do moškega, ki ji ni sposoben vračati čustev, samega Narcisa. Od nje ostane le neizpolnjena želja po ljubezni, telo brez vsakršne snovnosti, zgolj dih glasu. Živali, kot so volk, medvedka, jelen, delfin, netopir, žaba, podlasica, opica, pav, labod, lastovka, detel, vodomec, korala ..., rastline, kot so murva, topol, sončnica, cipresa, hrast, lipa ..., stvari, kot so skale, izviri, kipi ..., vse to so moški in ženske, ujeti v teh oblikah zaradi dogodkov z bogovi, skoraj vedno dramatičnimi in nasilnimi, kakor se znajo zgoditi v mitih.

Kazalo

1 *Prolog*

5 *Odprava: zemljevid potovanja*

13 Tess
19 Fanny
25 Sylvia

31 *Prva postaja: praznovanje*

37 Zelda
45 Anna Magdalena
51 Joy

61 *Druga postaja: jok*

67 Elizabeth
73 Fanni
79 Milena

87 *Tretja postaja: klicanje*

91 Amalia
103 Alma
109 Ana

119 *Četrta postaja: tveganje*

127 Galateja
131 Veza
135 Jeanne

139 *Peta postaja: zmaga*
145 Licy
151 Olga
159 Ofelia
167 *Šesta postaja: izguba ljubezni*
175 Karen
183 Susette
191 Constance
199 *Sedma postaja: padec*
205 Ingeborg
211 Camille
217 Friderike
225 *Osma postaja: nostalgija*
231 Georgie
235 Katherine
247 Caitlin
255 *Deveta postaja: žrtvovanje*
263 Sien
273 Nadežda
279 Antonietta
285 *Deseta postaja: preživetje*
289 Regine
295 Pilar
301 Fanny
307 *Prihod: preobrazba*
315 Edith
323 Giulietta
329 Carol
337 *Epilog*
343 *Zahvale*
349 *Uporabljeni slovenski prevodi*

»Obstajati pomeni sobivati.«

Alessandro D'Avenia (1977) je priljubljeni italijanski pisatelj, scenarist in gimnazijski profesor ter doktor starogrške in latinske književnosti. V slovenščini so pri založbi Družina že izšle njegove uspešnice *Klic, Umetnost krhkosti, Kar ni pekel, Stvari, ki jih nihče ne ve* in *Bela kot mleko, rdeča kot kri.*

Zgodbe so kakor ladje. Ni zgodbe o boju ali iskanju, ki na trupu ne bi imela vklesanega ženskega imena. Ženska je tako potovanje kot cilj. In katera ljubezen lahko postane zgodba? Samo tista, ki nikoli ne neha napredovati, ne glede na viharje, ki ji pridejo na pot.

V zbirki liričnih biografskih pripovedi so glavne junakinje resnične ženske iz kulturne zgodovine, rdeča nit, ki jih povezuje, pa je mit o Orfeju in Evridiki kot arhetip vsake ljubezenske zgodbe. D'Avenia si izposodi njihova življenja (in življenja tistih, ki so jih ljubile) kot izhodišče za razmislek o naši temeljni krhkosti – pa tudi možnosti odrešitve. Le če smo ljubljeni in ljubimo, kot pravi, namreč lahko svoji krhkosti damo smisel.

24,90 eur

9 789610 412311

ZALOŽBA DRUŽINA